

Nettverksignalisering: en dynamisk modell for taktikkskifter i grensetvister

Vinnerartikkel Ordingprisen 2019

Jakob Schram

Department of Politics and International Relations, University of Oxford

Sammendrag

Når og hvorfor velger stater å bruke militærmakt i grensetvister? Artikkelen argumenterer for at kvantitative studier av grensetvister i internasjonale relasjoner (IR) i for stor grad har fokusert på statiske forklaringsvariabler. For å forstå taktikkskifter må vi isolere hendelsesdynamikker, ikke konstante egenskaper. Paul Huths innflytelsesrike «nettverksmodell» åpner for nettopp dette, men jeg finner at dens logikk er ustø og dens empiriske støtte tvilsom. I stedet foreslår jeg en alternativ mekanisme, inspirert av Barbara Walters borgerkrigteori: En truet stat har et akutt behov for å signalisere kampvilje, og grensetvister er ideelle «scener» for slike signaler. Dermed kan vi forvente aggressive taktikkskifter *innad* i tvister like etter at *eksterne* trusler inntreffer – stikk i strid med Huths modell. Jeg tester de to hypotesene på et datamateriale om Kinas konfliktnettverk mellom 1954 og 2005. Mer omfattende tester er nødvendig for å fastslå modellens forklaringskraft, men dette materialet gir ettertrykkelig støtte til mitt argument. Sannsynligheten for at Kina ville militarisere en grensetvist mer enn tredoblet seg i ukene etter at Beijing ble utfordret militært av en eller flere utenforstående stater. Resultatet er uforenlig med litteraturens dominerende tese og styrker dermed oppfatningen av

*Kontaktinformasjon: Jakob Schram, e-post: jakob.schram@balliol.ox.ac.uk

©2020 Jakob Schram. This is an Open Access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution 4.0 International License (<http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>), allowing third parties to copy and redistribute the material in any medium or format and to remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially, provided the original work is properly cited and states its license.

Citation: Jakob Schram (2020). *Nettverksignalisering: en dynamisk modell for taktikkskifter i grensetvister*. *Internasjonal Politikk*, 78(3): 257–283. <http://dx.doi.org/10.23865/intpol.v78.2359>

statiske forklaringsvariabler som utilstrekkelige for å kartlegge rykk og napp mellom fred og aggresjon i internasjonale grensetvister.

Nøkkelord: territoriale konflikter · fredsforskning · kostbare signaler

Innledning

Forklaringsproblemet

Av alle konfliktspørsmål i internasjonale relasjoner (IR) er territoriale uenigheter de mest brennbare. IR-forskningen har for lengst etablert at grensetvister er langt mer utsatt for krigføring enn andre konflikttyper (Holsti, 1991; Senese & Vasquez, 2008; Wright & Diehl, 2016).¹ Likevel vet vi overraskende lite om *når* og *hvorfor* grensetvister plutselig blusser opp. Mysteriet handler i første rekke om timing: Mens rundt 70 prosent av verdens stater er involvert i minst én grensetvist (Central Intelligence Agency [CIA], 2019), er til enhver tid kun et fåtall av dem aktivt hevdet militært eller gjennom forhandlinger. Vi vet imidlertid at rundt en tredjedel av alle grensetvister opplever militære sammenstøt i løpet av sin levetid (Huth, 1996, s. 31; Hensel, 1999; Wiegand, 2011a), og vi ser få tegn til at andelen minker (Choi & Eun, 2018, s. 142). Denne artikkelen tar for seg dette timingaspektet: Når og hvorfor ser stater seg tjent med å bruke militærmakt i grensetvister?

For å undersøke dette kreves først en gjennomgang av den rådende litteraturen på feltet. Jeg argumenterer for at den kvantitative forskningen på grensetvister i for stor grad har fokusert på dyader (hvert enkelt par av stater som inngår i en tvist) og i hovedsak statiske egenskaper ved disse, som relative demokratiskårer, geografisk avstand og militære styrkeforhold.² De fleste militarisererte grensetvister ligger «sovende» i flere tiår før de eskalerer. Spørsmålet om timing bør derfor analyseres i lys av *taktikkskifter* snarere enn korrelerer mellom overveiende konstante egenskaper. Med «taktikkskifte» mener jeg en tydelig endring i de tiltak en aktør anvender for å oppnå et strategisk mål (Freedman, 2013), her i hevdelsen av et territorielt krav. Ta for eksempel øya Perejil utenfor Marokko. I 49 år hadde marokkanske myndigheter hevdet sitt krav på denne spanskkontrollerte klippen i Gibraltarstredet gjennom fredelige, diplomatiske kanaler. Så, en julimorgen i 2002, okkuperte Marokko øya (Calvert, 2004). Liknende skifter har skjedd titt og ofte i Øst- og Sør-Kina-havet i de senere år, til stor internasjonal oppmerksomhet (Yee, 2017). Derfor er det overraskende at IR-litteraturen om grensetvister i så liten grad har undersøkt slike taktikkskifter, som typisk skjer fra en måned til en annen.

¹ En grensetvist defineres som en «explicit contention between two or more nation-states claiming sovereignty over a specific piece of territory» (Goertz, Diehl & Alexandru, 2016, s. 93).

² Med «statisk» mener jeg at variablene svært sjelden skifter verdi i nevneverdig grad. Både demokratiskårer og militær maktbalanse kan endre seg fra et år til et annet, men kun ved eksepsjonelle anledninger (som revolusjoner og storkrig) oppstår omfattende skifter over kort tid.

Fremgangsmåte og metode

Argumentet strekker seg over fem deler. Den første presenterer «det territoriale forskningsprogrammet», som her henviser til den kvantitative litteraturen på IR-feltet med grensetvister som sitt forklaringsobjekt. Jeg finner at to «metodemønstre» gjennomsyrrer programmet: dyadisk statiske variabler og ad hoc teoribyggning. I lys av dette fremstiller del to det innflytelsesrike rammeverket til Paul Huth (1996). Jeg kritiserer hans nettverksmodell og utfordrer dens empiriske operasjonalisering. Men Huths idé om at taktikkskifter i én dyade kan motiveres av hendelser i *andre* dyader, er elegant, og del tre argumenterer for at denne innovasjonen bør spesifiseres på ny i tråd med Thomas Schellings teori om staters behov for viljesignalisering. Del fire foretar denne gjenoppbyggingen av Huths rammeverk, basert på innsikter fra avskrekkingslitteraturen og særlig Barbara Walters borgerkrigsmodell. Diskusjonen leder meg til en bearbejdet hypotese: Eksterne trusler har en tendens til å utløse interne taktikkskifter, men skiftene er *aggressive*, ikke avstående som den dominerende litteraturen har antatt.

Del fem tester Huths hypotese mot min egen ved hjelp av en enkel, men effektiv statistisk modell anvendt på tidsseriedata. Ved å zoome inn på ett «disputtnettverk» av gangen, kan dataoppsettet lese hendelser i sekvens og på den måten fange opp mønstre langs en tidsakse. Jeg velger Kinas konfliktnettverk mellom 1954 og 2005 som case og kjører logistiske regresjoner med månedlige observasjoner og sekvensdummyer. Dataene trekker jeg fra Correlates of War-/MID-datasettene (Maoz, 2008; Palmer, D’Orazio, Kenwick & Lane, 2015), begge populære innenfor det territoriale forskningsprogrammet. Resultatene understøtter min hypotese og – enda klarere – motstrider Huths. I lys av artikkelens argument har funnene implikasjoner for forskningsprogrammet slik det står i dag, og disse utbroderer jeg i konklusjonen.

Det territoriale forskningsprogrammet

Studiet av grensetvister

Det skulle gå nesten ti år før oppstarten av *Journal of Peace Research* før man kunne lese en artikkel som rettet seg direkte mot koblingen mellom «territorialitet» og mellomstatlig vold (Toft, 2014, s. 185), og det var Johan Galtung (1972) som førte den i pennen. Først på begynnelsen av 1990-tallet tok det territoriale forskningsprogrammet den formen vi kjenner i dag: søken etter generaliserbare regelmessigheter mellom grensetvisters kjennetegn og sannsynligheten for enten maktbrukepisoder eller fremforhandlede delelinjeavtaler.

Forskningsprogrammet har sterke enhetlige trekk. Et overveldende flertall anvender kvantitative metoder (typisk multinomisk logistisk regresjon) og strukturerer gjerne data i et dyadeårformat. Med andre ord spør forskerne hvilke underkategorier av dyader (for eksempel «Marokko–Spania») med bestemte egenskapsvariabler (for eksempel regimetype, i dette tilfellet «autokrati–demokrati») som korrelerer med ulike utfall av grensetvister, sett under ett eller som et sannsynlighetsmål per år.

Empiriske funn

Produksjonen av empiriske funn har vært imponerende. Noen har fokusert på geografiske egenskaper som avstand og typografi (Gleditsch & Singer, 1975; Diehl, 1985; Holsti, 1991; Kocs, 1995; Vasquez, 1995; Starr & Thomas, 2002), andre på styresett og demokratimål (Huth & Allee, 2002; Powell & Wiegand, 2010; Jones & Metzger, 2018), mens et tredje spor har vært å utforske hvilke typer økonomiske, strategiske og symbolske *verdier* ved et territorium som øker sannsynligheten for maktbruk eller delelinjeavtale (Huth, 1996; Hensel & Mitchell, 2005; Gibler, 2007; Sorens, 2011). Et godt sammendrag av de ulike korrelatene er å finne i Toft (2014, s. 186–189). Kort oppsummert enes forskningsprogrammet om at grensetvister er særlig utsatt for krigføring sammenliknet med andre konflikttyper, at sannsynligheten for maktbruk synker dersom en dyade består av demokratier, og at landegrenser med symbolsk eller strategisk verdi er spesielt vanskelige å avgjøre på fredelig vis. Paul Huths *Standing Your Ground* (1996) kombinerer samtlige av disse funnene i ett rammeverk, som betraktes som en teoretisk grunnsten og et referansepunkt for litteraturens nyvinninger (f.eks. Keohane, 1998, s. 195).

To metodemønstre

Jeg vil imidlertid argumentere for at forskningsprogrammet preges av to uheldige «metodemønstre» – eller tendenser i hvordan konkrete forskningsspørsmål stilles og undersøkes – og at disse sammen har bidratt til å svekke programmets evne til å adressere dynamikkbaserte problemstillinger.

Det første metodemønstret er å søke etter forklaringsvariabler som varierer på tvers av dyader, men sjelden innad i dem. Mønstret bør ses i sammenheng med at det kvantitative hjørnet av statsvitenskapen tradisjonelt har hatt hovedsete innenfor «komparativ politikk»-feltet, hvor stater gjerne sammenliknes ut fra globalt definerte indikatorer som demokratimål og indekser for økonomisk utvikling. Denne normen ser ut til å ha sneket seg over i IR-feltets studier av grensetvister, hvor vi derimot må anta at mellomstatlige interaksjoner er betydelig viktigere enn aggregerte landkarakteristikker. Kanskje har det også bidratt at deskriptive variabler – som etnisk sammensetning, hovedsteders avstand, raten mellom forsvarsbudsjetter eller skåren på demokratimål – er enkelt kvantifiserbare. Problemet er imidlertid at den enkelte landdyaden sjelden opplever skifter fra en måned til en annen (ei heller fra et år til et annet) på slike «statiske» indikatorer – og det følger logisk at modeller som baserer seg på slike, er mer eller mindre kraftløse dersom vi lurer på *når* og *hvorfor* en grensetvist plutselig blusser opp.

Det andre metodemønstret angår den relative vektningen av teoribygging og undersøkelsesopplegg – eller snarere vektningen av teoretisk koherens og testbarhet. Kort oppsummert ser det ut til at sistnevnte hensyn ofte prioriteres på bekostning av det førstnevnte, med det utfall at empiriske undersøkelser enten kobles fra eksisterende teori eller i verste fall sammenkobles uforenelige begrepsrammer. Jeg kaller dette ad hoc-teoribygging, og mener med det at forskningsprogrammet passer inn

i en bredere trend i den kvantitative statsvitenskapen der teoretiske forutsetninger om aktørers atferd sitter i baksetet, mens empiriske regulariteter styrer rattet. Denne diagnosen har blitt stilt i statsvitenskapen generelt (Schrodt, 2006; Mead, 2010) og på IR-feltet (Mearsheimer & Walt, 2013) og innenfor den behavioristiske fredsforskningen spesielt. Kristian Gleditsch med kollegaer (2014, s. 305) påpeker et voksende gap mellom mikromekanismeteorier på den ene siden og undersøkelsesopplegg i konfliktdatastudier på den andre.

Kritikken rammer det territoriale forskningsprogrammet i særlig høy grad. Hypoteser utvikles gjerne på ad hoc-premisser som «empirisk intuisjon», ut fra løst relaterte innsikter fra beslutningspsykologi eller med referanse til at tidligere studier har funnet at variabel x har betydning. Særlig i sistnevnte tilfelle er mønstret problematisk. Som Christopher Achen har påpekt, kan «long lists of independent variables» uten teoretisk koherens villedde oss i jakten på skjulte, men viktige mekanismer (Achen, 2002).

I den grad metodemønstrene om statiske variabler og ad hoc-teori er virksomme samtidig, er det ikke underlig at studiet av grensetvister har tatt en retning der hendelsesdynamikker har fått liten oppmerksomhet. For å illustrere dette poenget tar jeg nå for meg Paul Huths (1996) innflytelsesrike (og teoretisk ambisiøse) studie, og argumenterer for at metodemønstrene kommer tydelig til syne – selv i Huths analyse av hendelsesdynamikker.

Huths rammeverk: et brudd med metodemønstrene?

Huths studie er særlig interessant i lys av min kritikk, både fordi den er mer teoritung enn de fleste andre bidrag på feltet, og fordi den har som eksplisitt formål å avdekke «when and why territorial disputes lead to crises and war» (Huth, 1996, s. 6) – med andre ord står timingaspektet like sentralt som i foreliggende artikkel. Videre holdes verket frem som en grunnsten for forskningsprogrammet,³ og teorikapitlet er innflytelsesrikt den dag i dag (f.eks. Bell, 2017; Schultz, 2017). Sist, men ikke minst peker Huth selv på essensen av kritikken nevnt over. Han bemerker en «widespread [failure] ... to account for variation in conflict behavior» (Huth, 1996, s. 9) og setter seg fore å stake ut en mer helhetlig analyse av staters atferd i grensetvister (Huth, 1996, s. 33–67).

Til tross for Huths uttalte aspirasjon om å kartlegge *dynamikker*, er hans empiriske rammeverk dominert av statiske variabler. På listen med 17 hypoteser kan bare tre sies å variere temporalt innad i dyader (Huth, 1996, s. 49–64). De resterende 14 angår dyadisk stillestående forhold.⁴

³ Se for eksempel Senese & Vasquez (2003, s. 281) og Wiegand (2011a, s. xii).

⁴ Kort oppsummert er Huths tydeligste funn at territorier med $\{i\}$ høy strategisk viktighet er relativt aggresjonsutsatt, hvilket også gjelder $\{ii\}$ grenser som skiller befolkninger med sterke etniske bånd, mens $\{iii\}$ økonomiske verdier og $\{iv\}$ sikkerhetsallianser korrelerer med fredfulle kompromisser (Huth, 1996, s. 182–185).

Vi må spørre oss hvordan en slik ubalanse mellom statiske og dynamiske variabler kan forenes med Huths maksime om at «the really important question ... is when and why state leaders choose to make [territorial disputes] a point of contention» (Huth, 1996, s. 8). Tankekorset forsterkes av at listen med hypoteser kun spiller noen av elementene i Huths rike teorikapittel. For eksempel argumenterer han i dette kapitlet for at statslederens beslutninger er motivert av regimesikkerhet, og at innenrikspolitiske forhold og folkeopinionen – i kombinasjon med politisk realisme – «induce [leaders] to resolve conflict in particular ways» (Huth, 1996, s. 41–48). Dette er en plausibel inngang til å drøfte timingaspektet, altså når og hvorfor taktikkskifter oppstår. Men når resonnementet skal konkretiseres og teorien operasjonaliseres, konsentrerer Huth seg om statiske egenskaper – som hvorvidt det foreligger historisk rivalisering, eller hvorvidt enklaver på territoriet snakker utfordrerstatens språk.

Jeg mener dette avviket først gir mening i lys av de to metodemønstrene. Dynamiske atferdsmekanismer skifter form og fortegn for ulike statskonstellasjoner til ulike tider. Derfor frister de ikke til empirisk operasjonalisering, spesielt ikke med et forskningsopplegg der dyadeårsobservasjoner skal filtreres gjennom regresjonsmodeller med de samme uavhengige variablene. Motsatt er det metodisk beleilig å velge seg datarike variabler som forenkler kodingen av hver dyade, og som vi lett kan tenke oss gir statistisk utslag.⁵ Ulempen er imidlertid at slike variabler gjerne er statiske, og at de sjelden lar seg integrere i en helhetlig teoretisk analyse.

Nettverkteori: en fruktbar vei ut av det stillestående?

Det finnes unntak til normen om statiske variabler, og hos Huth (1996) finner vi som nevnt tre: Utfordrer – det vil si den aktivt hevdende parten i hver grensetvist – blir mer tilbøyelig til maktbruk (1) rett etter forhandlingsbrudd samt (2) rett etter fiendens forsøk på fysiske inngrep på territoriet. Til sammenlikning blir utfordrer (3) *mindre tilbøyelig til maktbruk* og mer mottakelig for fredfulle løsninger dersom den blir innblandet i *andre* konfliktdyader enn grensetvisten (Huth, 1996, s. 54–56). Denne sistnevnte regelmessigheten – Huths sjettede hypotese – er særlig lovende i jakten på hendelsesdynamikker av to grunner. For det første har den betydelig, selvstendig forklaringskraft. De to forutnevnte hypotesene omhandler scenarioer hvor taktikkskifter allerede har funnet sted, og de har derfor begrenset kausal betydning.

For det andre åpner hypotesen opp en «svart boks» som dyadeårsforskningen har manglet adgang til. Ved å peke på hva som foregår *utenfor* den enkelte dyade, åpner Huth opp for *nettverksanalyse* i studiet av grensetvister – muligheten for at hva som skjer mellom stat *A* og *B*, kan påvirkes av forandringer i *As* forhold til en utenforstående aktør *C* (eller *Bs* forhold til *D*, og så videre). Koblingen Huth gjør her, har vært innflytelsesrik: Med henvisning til *Standing Your Ground* har stadig flere studier i det

⁵ Gleditsch, Metternich og Ruggeri (2014, s. 309) fanger essensen av dette problemet godt: «[E]mpirical research has a tendency to look under the proverbial lamppost [i.e.] ... select research projects on the basis of data availability.»

territoriale forskningsprogrammet utforsket spillovereffekter mellom dyader (Melin & Grigorescu, 2014; Wiegand, 2011b; Clay & Owsiak, 2016; Metzger, 2017).

I neste del argumenterer jeg for at Huths sjettede hypotese er emblematiske *for*, men potensielt også en redning *ut av* den metodiske skjevheten jeg til nå har påpekt. På den ene siden er nettverksanalyse et forfriskende brudd med den dyadiske konseptualiseringen av internasjonal politikk, en konseptualisering med åpenbare svakheter (Deutch, 1954; Maoz, 2012). Staters motiver for handling oppstår ikke i bilaterale vakuumer. Vi må derfor holde øye med flere lag av hendelser om gangen, hvilket inviterer til studiet av nettverk (Dorussen, Gartzke & Westwinter, 2016). På den andre siden vil jeg argumentere for at Huths nettverksteori er villedet, og at de to metodemønstrene har skylden.

Nettverksanalyse av grensetvister

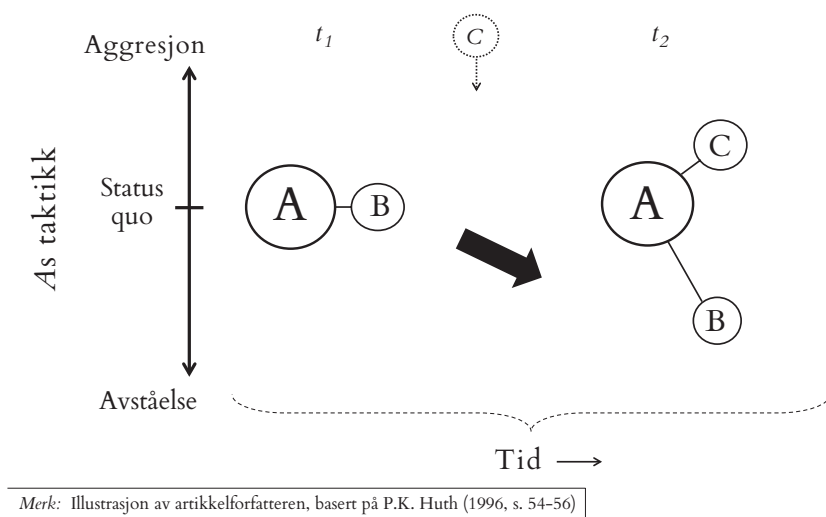
Teorien om nettverkavståelse

Se for deg at stat *A*, som har en grensetvist med stat *B*, blir viklet inn i en urelatert disputt med stat *C*. Huths hypotese – som jeg herfra vil kalle teorien om *nettverkavståelse* – er altså at *As* atferd i grensetvisten med *B* plutselig vil skifte: *A* har nå incentiver til å avstå fra aktiv hevdelse av det aktuelle kravet.⁶ I det minste vil *A* justere taktikken sin i grensetvisten «towards inaction and risk avoidance». På det meste vil *A* søke til forhandlingsbordet med *B* for å få grensetvisten helt ut av verden (Huth, 1996, s. 54, 119; Huth & Allee, 2002, s. 912). Logikken bak nettverkavståelse er intuitiv: Staters økonomiske og militære kapabiliteter «can be overextended», så *A* vil ha vanskeligheter med å fremstå som en «credible threat» mot *både B* og *C* samtidig (Huth, 1996, s. 47, 121).

Huth finner rikelig empirisk støtte for påstanden, og siden har mekanismen fått status som en aldri så liten konvensjonell visdom i det territoriale forskningsprogrammet. Som Kina-forsker Taylor Fravel bemerker når han introduserer sin gjennomgang av kinesiske grensetvister: «When external threats arise, a state is likely to pursue compromise» (Fravel, 2008, s. 19). Mekanismen er illustrert i figur 1.

Hypotesen om nettverkavståelse er ingen bagatell. Hvis vi fortsetter med Kina som eksempel, forutsier teorien at når Beijing oppfatter en ekstern trussel, vil kinesiske territorialkrav dempes. For eksempel kan Japan forvente mer ettergivenhet fra Kina hva angår Senkaku/Diaoyu-øyene i Øst-Kina-havet i slike perioder. Eller ta eksemplet i revers: Beijing gjør ifølge modellen lurt i å holde øye med Filippinenes trusselbilde. Når beslutningstakere i Manila får en bilateral krise med et annet land i fanget, er forutsetningene gunstige for å presse frem en avgjørelse om hvem som har legitim jurisdiksjon på Panatagrevene eller Spratlyøyene i Sør-Kina-havet. Kort

⁶ Begrepet «avståelse» henspiller her på noe liknende det «acquiescence» gjør i rasjonell forhandlings-teori (f.eks. Fearon, 1995; Walter, 2003; Clare & Danilovic, 2012). En «avståelsestaktikk» beskriver dermed en type handling som også kan kalles «forsonende» eller «nedkjølende», men siden objektet her er en territoriell hevd, passer «avståelse» bedre.

Figur 1 Huths hypotese om nettverkavståelse (substansiell modell)

oppsummert tegner Huth en kausal pil fra *dyadeekstern trussel* til *dyadeintern avståelse*, som vist i figur 1.

Friksjon med avskrekkingsteori

Selv om logikken er intuitiv, strider den med en grunnteori som Huth ellers holder høyt, nemlig avskrekking- og signaliseringslogikk. Helt siden Thomas Schelling (1960, 1966, s. 124) har selve hjørnesteinen i rasjonell forhandlingsteori vært at «et rykte for kampvilje» er «one of the few things worth fighting over». Lyndon B. Johnson illustrerte tenkemåten godt da han fastslo at «surrender anywhere threatens defeat everywhere»⁷: Stater lærer om hverandres viljestyrke ved å observere hvordan fienden oppfører seg i *andre* dyader (Jervis, 1970; Nalebuff, 1991; Lieberman, 1995). Dermed følger det naturlig at beslutningstakere er forsiktige med hvilke *signaler* de sender, også til utenforstående stater (Walter, 2003; Crescenzi, 2003). Og her oppstår tankekorset: Hvis vi følger ideen om avskrekking til sin logiske konsekvens, hvordan kan vi da forvente at *truede stater* – som jo har et akutt behov for å signalisere sin kampvilje – plutselig vil *avstå* fra sine territoriale krav og dermed signalisere det motsatte?

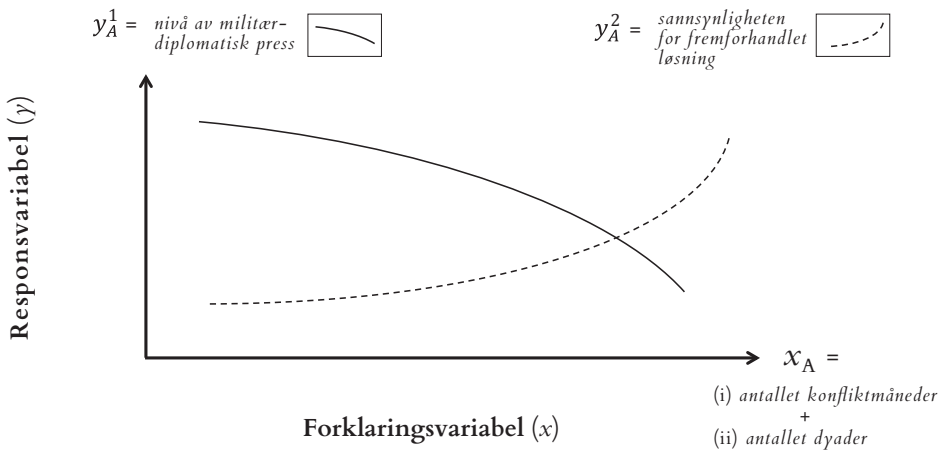
Dermed er det ikke helt uproblematisk at Huth bruker Schellings «kampviljesignalisering» som teoretisk byggekloss andre steder i *Standing Your Ground*. *Innad* i dyader mener han at stater gjerne sender «kostbare signaler» om at konflikt ikke vil lønne seg (Huth, 1996, s. 56; Huth & Russett, 1984), en idé vi kommer tilbake til. Spørsmålet er hvorfor vi skal forvente at logikken opphører på nettverknivået. Enkelt sagt: Hvis beslutningstakere i Beijing er redde for hvilke signaler som sendes til Manila, bør de da ikke også bry seg om at de samme signalene «leses» i Tokyo?

⁷ Sitert i Mercer (1996, s. 4).

På tross av denne friksjonen er teorien om nettverkavståelse sjelden blitt utfordret.⁸ En av grunnene til dette er utvilsomt Huths empiriske funn, nemlig at «involvement in [extra-dyadic] disputes ... played an important role in predicting the levels of escalation» (Huth, 1996, s. 183, 156–158). Men i lys av de to metodenormene mener jeg vi her har grunn til å trå varsomt. Jeg går derfor videre til å granske analyseopplegget som ligger til grunn for den empiriske støtten Huth hevder å ha funnet.

Svakheter i Huths operasjonalisering

I teoritestdelen av *Standing Your Ground*, hvor hypotesene prøves på data for verdens grensetvister mellom 1950 og 1990, operasjonaliserer Huth hypotesen om nettverkavståelse ved å sammenslå to indikatorer til én variabel. Begge indikatorene har svak innholdsvaliditet. For å forstå hvorfor kan vi igjen se for oss *A–B*-dyaden. Huths regresjonsmodell leter etter endringen i sannsynligheten for at en grensetvist blusser opp i løpet av et år, gitt (i) antallet måneder *A* var involvert i en militærkonflikt med andre stater enn *B* det året, samt (ii) antallet grensetvistdyader *A* var involvert i på daværende tidspunkt (Huth, 1996, s. 259). Denne likningen er uegnet for å teste den substansielle modellen Huth presenterer (illustrert i figur 1). I stedet måler den noe ganske annet, illustrert i figur 2.

Merk: Illustrasjon av artikkelforfatteren, basert på P.K. Huth (1996, appendix C)

Figur 2 Huths hypotesetest av nettverkavståelse (statistisk modell)

Operasjonaliseringen har tre svakheter. Den første er altså svak innholdsmessig validitet. Ved å blande inn indikator nummer (ii) blir skåren på responsvariabelen sterkt påvirket av en løst relatert faktor, nemlig den *tallmessige størrelsen* på

⁸ Melin og Grigorescu (2014) reviderer imidlertid Huths konklusjon noe, og argumenterer for at både aggresjon og avståelse blir mindre attraktivt for stater etter hvert som de vikles inn i flere disputer.

As grensetvistnettverk.⁹ De aller fleste statene i Huths datasett var aldri involvert i mer enn to tvister samtidig, mens et lite fåtall (store) land var involvert i betydelig flere.¹⁰ Dermed introduseres et nytt problem: konfunder- eller tilsøringseffekt. Siden landene med tallmessig store grensetvistnettverk har en tendens til å være geografisk store, har de også en tendens til å være regionale stormakter. Vi kan enkelt tenke oss at slike land oppfører seg systematisk annerledes enn det store flertallet – i alle fall i spørsmål om krig og fred. Dermed har koeffisienten i Huths test en måleskjevhetsretning av stormakter, og resultatet beskriver i første rekke et fåtall, lite representative observasjoner.

Den tredje og viktigste svakheten er at modellen er svært lite sensitiv overfor *sammenhengen* mellom hendelser, og at den dermed forkludrer analysens evne til å kaste lys over den kausale historien Huth forteller. Det er notorisk vanskelig å fange opp forholdet mellom årsak og virkning i regresjonsmodeller (Angrist & Pischke, 2009, s. 22–24), men vi kommer et stykke på vei om vi er tydelige i *sorteringen* av «årsakshendelser» og «virkningshendelser», slik teorien vår har definert dem (Elster, 2007, s. 9–30). I teorien om nettverkavståelse inntreffer «årsakshendelsen» når en stat oppfatter en ekstern trussel. Deretter er «virkningshendelsen», ifølge teorien, at staten skifter taktikk i grensetvister med andre land ved å nedtrappe sin territoriale hevd. Hvordan kan vi identifisere hendelser i datamaterialet som egner seg for å teste et slikt forløp? Ettersom årsak kommer før virkning, vet vi at «ekstern trussel» må komme før «taktikkskifte». Men Huths modell er rekkefølgeblind. Så lenge en trussel og et taktikkskifte oppstår innenfor samme kalenderår, kodes de som sammenfallende. Denne mangelen på presisjon forverres av at «antall konflikt måneder» legges til som indikator. Snarere enn å sette hendelser i temporal kontekst av hverandre, *teller* modellen antallet måneder hvor *A* var i militærkonflikt i det aktuelle kalenderåret. Satt på spissen er det vanskelig å begripe hvordan en ekstra måned med dyadekstern konflikt i november kan forventes å påvirke en beslutning om nettverkavståelse i mars samme år.

Svakheter i teoriens logikk

Gjennomgangen så langt tyder på at vi ikke kan akseptere teorien om nettverkavståelse på bakgrunn av Huths empiriske funn alene. Hypotesetesten i *Standing Your Ground* er rett og slett for upresis. La oss derfor ta et steg tilbake og spørre om hypotesen i det hele tatt er teoretisk plausibel.

Tvert imot mener jeg at tankerekken som leder Huth frem til hypotesen, har betydelige svakheter. Huth og andre i forskningsprogrammet påstår altså at stater frykter {a} ressuroverskridelser og {b} tofrontskriger. Når en ny trussel oppstår, innser staten at dette innebærer {a'} høyere ressursbruk og {b'} flere fiender

⁹ Dette kan være Huths teoretisk betonte intensjon, men han forklarer ikke hvorfor. Min kritikk er upåvirket i begge fall.

¹⁰ For eksempel hadde Saudi-Arabia seks grensetvister mellom 1950 og 1965, og Kina hadde sju tvister mellom 1956 og 1961 (Huth, 1996, appendiks A).

å nedkjempe. Derfor vil staten nedkjøle andre konfliktdyader og trapper således ned aggresjonsnivået i grensetvistene sine (Huth, 1996, s. 47; Huth & Allee, 2002, s. 918–23; Melin & Grigorescu, 2014, s. 1094; Treisman, 2004, 348). Men selv hvis {a,b} stemmer, følger ikke {a',b'} logisk.

For det første har ikke hevdelsen av en grensetvist en satt pris. Aggresjon kan koste dyrt, gjerne også i form av handelsbarrierer og boikott (Simmons, 2005; Schultz, 2015), men å *oppretholde* en hevdelse gjør sjelden stor forskjell (Fravel, 2008, s. 268) og å avstå den fullstendig kan tvert imot medføre tap av fremtidige inntekter i form av naturressurser. Videre, om tofrontskriger lærer vi lite om en stats trusselbilde ved å *telle* dyadene i dens konfliktnettverk. Stater frykter noen fiender mer enn andre – for eksempel trenger ikke Saudi-Arabia å fri seg fra en grensetvist med Qatar for å gardere seg mot Iran. Derfor er heller ikke premiss {b'} videre overbevisende, og logikken bak teorien om nettverkavståelse vakler.

Implikasjoner

For å oppsummere er Huths nettverkhypotese teoretisk konstraintuitiv, dens empiriske støtte er tvilsom, og dens interne logikk er i overkant grovkornet. Her mener jeg vi ser de to metodemønstrene i full sving. Ideen om at taktikkskifter kan utløses på tvers av dyader, er god, men måten Huth utvikler den på, virker å være frakoblet en helhetlig teori om hvordan utenrikspolitikk blir til. Enda tydeligere sagt: Lojaliteten til dyadeårformatet og favoriseringen av statiske variabler villeder operasjonaliseringen i Huths empiriske opplegg. For å kaste lys over timingaspektet må vi trolig søke andre tilnærminger. I neste del gjenoppbygger jeg Huths modell ved å knytte den til teorien om viljesignalisering. Inspirert av Barbara Walters borgerkrigsmodell finner jeg at Huths hypotese bør snus på hodet.

Nettverksignalisering i grensetvister

I Thukydids analyse av Peloponneserkrigen (431 f.Kr.) kan vi lese en bemerkning som oppsummerer et tankemønster jeg mener Huth har underkjent i sin studie av grensetvister. Befolkningen på øya Milos trygler athenerne om å respektere deres suverenitet, men athenerne svarer:

[I]f we were on friendly terms with you, our subjects would regard that as sign of weakness in us, whereas your hatred is evidence of our power. (Thukydid, 1985, s. 409)

Logikken om at maktbruk mot én aktør signaliserer kampvilje også til andre, er en grunnpilar i avskrekingslitteraturen (Schelling, 1960, 1966). Stater strekker seg langt for å unngå å «miste ansikt» – selv til det skrittet å bruke overflødig militærmakt for å demonstrere beslutsomhet foran et bredere publikum (Jervis, 1970; Nalebuff, 1991; Wagner, 1992). James Fearon har understreket viktigheten av «kostbare signaler». For å overbevise motstanderen om ens vilje til å forsvare nasjonale interesser kan

militære manøvrer være et nødvendig skritt (Fearon, 1994, 1995, s. 400; 1994). Interessant nok kommer Barbara Walter (2003, 2006) til en liknende og i vår kontekst enda mer relevant konklusjon i sin teori om borgerkrigsutbrudd. Regimer ser det av og til som nødvendig å velge aggressive taktikker mot én separatistgruppe for å bygge et rykte som vil avskrekke *andre* separatistgrupper fra å ta opp kampen senere (Walter, 2003, s. 140; 2006, s. 314).

Walters teori er stimulerende, ikke minst fordi den åpner for nettverksanalyse. Mens Fearon diskuterer publikumssignaler innenfor rammen av dyader (*A* og *B*), beskriver Walter et fenomen jeg vil kalle «nettverksignalisering»: *A* utøver aggresjon mot *B* for å avskrekke *C* og sender slik et indirekte signal langs hele sitt «disputtnettverk». Av grunner jeg nå skal legge frem, mener jeg denne dynamikken bør gjøre seg særlig gjeldende i internasjonale grensetvister. Hvis dette stemmer, kan vi forvente et økt – ikke dempet – spenningsnivå i grensetvister når eksterne trusler oppstår.¹¹

Nettverksignalisering som modell

Athenerne slaktet ned befolkningen på Milos i 416 f.Kr., ikke fordi øya utgjorde noen trussel, men fordi Sparta hadde utfordret Athen. Milos fungerte som en ideell «scene» hvorpå athenerne kunne signalisere sin kampvilje til et bredere publikum.¹²

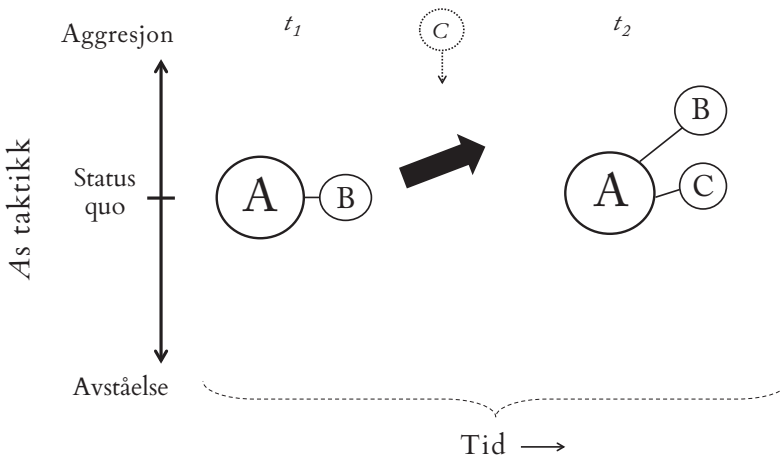
Min første påstand er at stater følger athenernes logikk den dag i dag, men i hovedsak kun når de oppfatter sin vilje til å forsvare sikkerhetsinteresser som utfordret. Nettverksignalisering fungerer med andre ord som en avskrekkingstaktikk. Krista Wiegand (2011b), også hun inspirert av Schelling, har argumentert for at stater initierer eksterne konflikter for å «overbevise» grensetvistrivaler om å gi fra seg territoriet. Jeg tror hun overvurderer staters hastverk med å sikre territorial jurisdiksjon sammenliknet med verdien av å holde grensetvister i spill som strategiske brikker.

I et nøtteskall, la oss igjen se for oss samspillet mellom stat *A* og *B* (grensetvist-dyaden) når nettverket utvides til stat *C*. Mens Wiegand postulerer at *A* vil true *C* for å tvinge *B* til territorialavståelse (2011b, s. 104–105), tror jeg, i likhet med Huth, at *A* endrer taktikk først når *C* har truet *A*. Men i motsetning til Huth, og i tråd med Walters borgerkrigsmodell, mener jeg vi bør forvente at *A* trapper opp (snarere enn avstår fra) grensetvisten med *B*, for slik å sende et signal om kampvilje til *C*. Modellen – som jeg kaller *nettverksignalisering* – er illustrert i figur 3. Legg merke til hvordan den snur figur 1 på hodet.

Hvorfor skal vi forvente at denne modellen har nevneverdig forklaringskraft? Min neste påstand er at tilstedeværelsen av et konfliktnettverk senker «kostbare

¹¹ Her kan det være verdt å avskjære innvendingen om at virkelighetens stater ikke lar seg avskrekke like lett som spillteorimatiser forventer. Litteraturen strides om hvorvidt «kampviljesignalisering» virker (Kertzer, 2016; Mercer, 1996; Press, 2005; Clare & Danovic, 2012), men mitt argument hviler ikke her. Spørsmålet om hvorvidt signalisering *virker* («*C* lar seg skremme»), er et annet enn spørsmålet om signalisering *foregår* («*A* satser på at *C* lar seg skremme»). Min modell antar bare det sistnevnte.

¹² For en historisk utgreiing om Milos-massakren, se Strassler (1996, s. 357).

Merk: Illustrasjon av artikkelforfatteren.

Figur 3 Logikken bak nettverksignalisering (substansiell modell)

signalers» kostnader betraktelig, alt annet likt, og dermed at nettverksignaler er langt ifra sjeldne. Akkurat som at atenerne vurderte det som *enkler* – billigere, raskere, mindre risikabelt og så videre – å herje på Milos enn å sende tropper mot Sparta, vil stater som inngår i flere enn én konfliktfylte dyader, alltid kunne velge minste motstands vei når signaler om kampvilje skal sendes ut til et publikum.¹³ Denne antakelsen er innbakt i tidligere studiers kartlegging av spillovereffekter mellom konflikter (Lieberman, 1995; Clay & Owsiak, 2016; Wiegand, 2011b) og er dermed ikke ny.

Min tredje og siste påstand kaster nytt lys over hvorfor modellen kan ventes å forklare taktikkskifter i grensetvister spesielt. Essensen er at *lav eskaleringsrisiko* og *høy saksoverførbarhet* gjør grensetvister til ideelle «scener» når stater først skal sende nettverksignaler. Konsekvensen er, stikk i strid med Wiegands (2011b) forventning, at nettverkeffekter vil sendes fra *A* til *B*, men ikke til *C*, og at dersom det ikke foreligger en grensetvist i *As* nettverk av disputer, vil nettverksignalisering fremstå som langt mindre fristende.

Med «lav eskaleringsrisiko» mener jeg at grensetvister er mer institusjonalisert og dermed mer forutsigbare enn andre konfliktyper. De har gjerne lange historiske forløp hvor partene kjenner hverandres posisjoner, og de har ofte planer for hvordan ulike nivåer av utfordringer skal håndteres. Å reaktivere en slik feide inviterer til velmodererte reaksjoner, mens en bakkeinvasjon over uomstridte landegrenser inviterer til uoversiktlige kriser. Videre, med «høy saksoverførbarhet», sikter jeg til at en øy er en øy og en landbit en landbit. Fordi grensetvister er grunnleggende sammenliknbare, kan *A* formidle presist nettopp *hva* den er villig til å forsvare, uansett

¹³ Igjen: Jeg påstår ikke at det virker, men heller at stater *tror* at det virker.

dyade, nemlig sin territoriale og sikkerhetsmessige integritet. Kort oppsummert er grensetvister som skapt for nettverkssignaler.

Sammen danner disse momentene et deduktivt bygget alternativ til Huths hypotese om nettverkavståelse. Resultatet er en prediksjon med motsatt fortegn. Artikkelens siste del setter de to modellene opp mot hverandre og tester dem empirisk.

Empiriske analyser

Casestudie: Perejil-øya

For å illustrere hvilke forventninger modellen om nettverkssignalisering leder til, kan vi igjen se på Perejil-krisen. Hvordan kan vi forklare Marokkos taktikkskifte fra fredfull hevd til maktbruk i juli 2002? Merk at verken øyas, Spanias eller Marokkos egenskaper hadde gjennomgått noen stor forvandling fra juni måned, så statiske forklaringsvariabler hjelper oss lite. Ifølge modellen om nettverkssignalisering kan vi derimot forvente at Marokko oppfattet en ekstern trussel i dagene og ukene forut for taktikkskiftet.

Per sommeren 2002 hadde Marokko særlig én annen disputtdyade ved siden av grensetvisten: feiden med Polisario, støttet av Algerie, om Vest-Sahara (Calvert 2004, s. 74). Marokko fryktet en folkeavstemning om løsrivelse blant saharariene, den største folkegruppen på territoriet, og FNs sikkerhetsråd skulle votere over en slik folkeavstemning i slutten av juli (Hamilos, 2002). Marokkanske myndigheter følte seg overkjørt, indignert over at sikkerhetsrådetstatene ikke tok deres interesser i Vest-Sahara på alvor, og urolige for Algeries offensive diplomati (Vasconcelos, 2002; Jensen, 2012, s. 23).

I en slik situasjon gir modellen min en høy forventning om nettverkssignalisering. Med et akutt behov for å signalisere kampvilje langs et nettverk av tilskuere hadde Marokko klare incentiver til å trappe opp en disputtdyade med høy saks-overførbarhet. I tråd med modellen var dermed grensetvistene med Spania – over enklavene Ceuta, Melilla og Chafarinas eller over Perejil-øya – aktuelle steder å foreta signaliseringen. Av disse var Perejil den optimale «scenen» fordi den minimerte eskaleringsrisikoen. Troppemobilisering til en naken øy har høyere kontrollerbarhet enn en invasjon av bebodde, bevoktede enklaver.

Vi kan ikke vite med sikkerhet om det var denne motivrekken som utløste Perejil-krisen. Historikerne er imidlertid klare på at Marokkos manøver var ment som et signal, og at spørsmålet om Vest-Sahara var en utløsende faktor (Gold, 2010, s. 88; Gillespie, 2010, s. 87; Pinos, 2014). Det må dermed en teori om nettverkseffekter til for å forklare taktikkskiftet, og modellen om nettverkssignalisering viser seg fruktbar.¹⁴ For å teste forklaringskraften videre beveger jeg meg nå over til kronjuvelen i det territoriale forskningsprogrammet: kvantitative tester.

¹⁴I tråd med modellens forventninger om overførbarhet beskriver Pinos (2014, s. 118) at «Morocco used the *card* of Ceuta and Melilla [here meaning Perejil]» i juli 2002 for å gjøre et poeng ut av at «the Sahara constitutes a fundamental territorial priority».

Testprosedyre

For å vurdere nettverksignaliseringens forklaringskraft i studiet av grensetvister må modellen testes systematisk. Den oppgaven kan ikke ferdigstilles her, men den kan påbegynnes. Min kritikk av metodemønstrene i det territoriale forskningsprogrammet taler for en justering av opplegget for hypotesetesting. Teori bør styre operasjonalisering, og siden jeg her er opptatt av dynamikker innenfor dyadenettverk, bør hypotesetesten gjøres innenfor slike nettverk. En fruktbar måte å implementere dette på er å isolere hvert enkelt lands dyadenettverk slik at hendelsessekvenser kan sorteres temporalt.

Jeg velger derfor å isolere Kinas disputtnettverk for å teste Huths hypotese opp mot min. Valget av Kina som en case av *A* er metodologisk motivert. Den likner et «avgjørende eksperiment» fordi Kina er en «most-likely case» (Stinchcombe, 1968, s. 25; Greenstein & Polsby, 1975, s. 118) for Huths konkurrerende teori om nettverkavståelse. Kinas konfliktnettverk inneholder et høyt antall dyader, og Huths empiriske evidens favoriserer nettopp slike observasjoner (se figur 2). Dermed er i utgangspunktet også nettverket en spesielt vanskelig case for min mothypotese, hvilket gjør forsøket særlig interessant (Eckstein, 1975).

Dernest må hypotesene operasjonaliseres. For å sikre sammenliknbarhet og reliabilitet vil jeg i denne omgang følge en praksis med bred aksept i det territoriale forskningsprogrammet – nemlig å anvende «militarized interstate dispute (MID)»-definisjoner av mellomstatlig maktbruk. Her kodes militærdiplomatisk opptrapping av en dyade når «a *display* or *use* of military force» finner sted (Gochman & Maoz, 1984).¹⁵ Når en slik opptrapping har Kina som mottakerland, vil jeg for enkelthets skyld referere til hendelsen som en «dyadeekstern trussel (MID)». Når Kina selv trapper opp en grensetvist gjennom den samme typen handling, kaller jeg det en «militarisering av grensetvist».¹⁶ Dette tillater oss å stipulere første del av testopplegget slik:

Hypotese 1 (nettverkavståelse): I tiden etter at Kina har mottatt en trussel (MID) i én dyade, er det mindre sannsynlig at Kina militariserer en grensetvist i en *annen* dyade.

Hypotese 2 (nettverksignalisering): I tiden etter at Kina har mottatt en trussel (MID) i én dyade, øker sannsynligheten for at Kina militariserer en grensetvist i en *annen* dyade.

Det gjenstår å definere hva vi mener med «tiden etter», altså hvor bred tidsramme vi tillater for å sortere hendelsene i sammenheng. Her vil kvantitative opplegg

¹⁵ For å sikre målevaliditet bruker jeg den konservative kodepraksisen: Jeg ekskluderer hendelser med skåre på under 3 av 5 på «MID hostility»-variabelen, hvilket utelukker rene verbale trusler. Dette utbroderes i appendiksen.

¹⁶ Jeg velger ikke å skalere nivåene av militærtrussel eller -oppblussinger, da disse distinksjonene i MID-datasettet har lav innholdsvaliditet. Logikken er heller at en hvilket som helst «show of force» som involverer militærmakt, er alvorlig nok til å regnes som et aggressivt taktikkskifte.

aldri kunne generalisere presist, derimot kan vi forsøke å minimere feilmåling. Wiegand (2011b) gjør dette ved å sammenkoble to hendelser kun dersom de inntreffer i samme kalendermåned, og hun argumenterer godt for at det i slike tilfeller er rimelig å se hendelsene i sammenheng. Vis-à-vis vår hypotesetest er imidlertid ikke dette nok. For det første kontrollerer ikke Wiegand for sekvens *innenfor* hver kalendermåned,¹⁷ mens både Huths og min hypotese forutsetter at en trussel inntreffer *før* et taktikkskifte. Dette kan vi enkelt løse ved å kontrollere for hvorvidt datoen for første tegn til hendelse 1 (signal) var forut for hendelse 2 (respons).

Men her oppstår et nytt problem: Hva om hendelse 1 skjer på tampen av en kalendermåned, mens hendelse 2 kommer like etter, dog kodet i neste måned? Skillet kan med andre ord bli i overkant vilkårlig. Jeg løser dette problemet ved å ordne dataene i trappetrinn. Én variabel (β_1 i tabell 1) fanger opp observasjoner der Kina militariserer en grensetvist etter å ha vært gjenstand for et «use or display of force» i en annen dyade *tidligere den samme måneden*. En annen variabel (β_2) fanger opp det samme, men hvor trusselen heller begynte i *førrige* kalendermåned. Til slutt utvider jeg modellen med enda en månedsforflytning bakover i tid (β_3). Dette er en «sluse» som lar oss kontrollere at tidsrommet mellom «signal» og «respons» ikke overskrider to måneder.¹⁸ Logikken her er at dersom hendelse 2 virkelig er utløst av hendelse 1, er det urimelig å forvente at Kina venter hele to måneder med å igangsette manøveren.

Tabell 1 Logistisk regresjon av dyadeeksterne trusler (MID) og Kinas maktbruk i grensetvister, 1954–2005

	<i>Afhengig variabel</i>		
	$\gamma =$ <i>Kina militariserer en grensetvist</i>		
	Modell (1)	Modell (2)	Modell (3)
Ekstern trussel tidligere samme måned (β_1)	1,224*** (0,325)	1,312*** (0,331)	1,296*** (0,334)
Ekstern trussel førrige måned (β_2)		0,761* (0,398)	0,744* (0,401)
Ekstern trussel to måneder før (β_3)			-0,182 (0,545)
Konstantledd	-2,189*** (0,140)	-2,277*** (0,152)	-2,261*** (0,158)
Odds ratio-endring, $\beta_1 = 1$	+3,40	+3,71	+3,65
<i>Modell inkluderer:</i>			
– Samme md. som trussel	x	x	x
– 1 md. forskyvning		x	x
– 2 md. forskyvning			x
n	624	624	624

Merk: *p < 0,1; **p < 0,05; ***p < 0,01. γ målt per måned. Standardfeil i parenteser. Logit-betaer i rad 1–4; OR i rad 5.

¹⁷ Hvilket i Wiegands tilfelle er ubrebiddeligg, da hun tester en annen hypotese der rekkefølgen er mindre viktig.

¹⁸ Modellen er i sin helhet denotert algebraisk i appendiksen.

Analyse av resultatene

For å teste hypotesene henter jeg data fra «MID»-versjonen av Correlates of War (versjon 4.0, Palmer et al., 2015) supplert av Zeev Maozs (2008) dato- og dyade-koding.¹⁹ Perioden begrenser jeg til 1954–2005. Før 1954 er data for kinesiske militærmanøvrer substansielt uoversiktlige (først på grunn av verdenskriger, så revolusjonen og deretter Koreakrigen), etter 2005 har dataene lav reliabilitet fordi Maozs datamateriale stopper. Deretter isolerte jeg Kinas «disputtnettverk», det vil si alle landdyader der Kina enten startet eller var gjenstand for en MID («display of use of force») en eller annen gang i tidsperioden. I motsetning til Huth, som aggregerer til år, er mine observasjoner foretatt månedsvise, og hver hendelse er sortert etter dato. På denne måten tillater modellen oss å undersøke nettverksdynamikker langs en temporal akse. Fordi responsvariabelen vår er dikotom – «militarisering av grensetvist skjedde / skjedde ikke» – er logistisk regresjon den optimale estimatoren (Long 1997, s. 34). Tabell 1 presenterer resultatene av tre logitmodeller, hvor de tre forklaringsvariablene introduseres en etter en.

Resultatene i tabell 1 viser de naturlige logaritmene av oddsen for at Kina militariserer en grensetvist i en gitt måned mellom 1954 og 2005, gitt de tre variablene beskrevet ovenfor. Den første variabelen (β_1) introduserer det forholdet med klarrest målevaliditet vis-à-vis hypotesene våre: Hvordan påvirkes oddsen for en grensetvistmilitarisering dersom Kina ble utfordret i en annen dyade *tidligere den samme måneden*? Assosiasjonen er sterkt positiv og statistisk signifikant med et 95 prosent konfidensintervall – både i den bivarierte versjonen (modell 1) og etter at β_2 og β_3 inkluderes (hhv. modell 2 og 3). Oddslogaritmer er vriene måleenheter, så for å tydeliggjøre betydningen av resultatet kan vi heller se til odds ratio-endringen. Den forteller oss at dersom en trussel mot Kina inntraff i én dyade, var sjansen for at Kina deretter brukte militærmakt i en grensetvist i en *annen* dyade *over tre ganger så høy* sammenliknet med måneder uten slike dyadeeksterne trusler.²⁰ Dette empiriske mønstret gir sterk støtte til hypotese 2 (nettverksignalisering). Like klart er mønstret uforenelig med hypotese 1 (nettverkavståelse).

Når vi forflytter oss videre i tabellen, ser vi at oddsen for aggressive taktikkskifter er høyere også dersom en dyadeekstern trussel inntraff i *forrige* kalendermåned (β_2), men koeffisienten er ikke tilstrekkelig signifikant til at vi kan utelukke et null-funn gitt konvensjonelle standarder ($.1 > z > .05$). Også dette overensstemmer med mine forventninger. Som tidligere diskutert kan signal og respons i enkelte tilfeller være spredd på hver sin side av et kalendermånedskille, men antakeligvis ikke så ofte. Hvis det virkelig er en sammenkobling mellom hendelse 1 og hendelse 2, vil tiden fra

¹⁹ Maozs datasett (DYDMID 2.0) er fullstendig kompatibelt med CoW, men inneholder mer informasjon på et fåtall parametre. Mer om dette i appendiksen.

²⁰ Oddsratioene (rad 5) er også testet på 95 prosent konfidensintervaller, med et minimumsmål på 1,78 og maksimumsmål på 7,10 innenfor intervallet. Modellen er testet for multikollinearitet og heteroskedastisitet.

signal til respons i gjennomsnitt være kort. Derfor forventer vi, i tråd med nettverkssignalisering, at variansen først og fremst fanges opp av β_1 . Til sist fungerer β_3 som en temporal kontrollvariabel. Om dyadeeksterne trusler virkelig utløste dyadeinterne taktikkskifter, og det er dette forholdet modellen fanger opp, forventer vi at effekten opphører når vi lar enda en måned separere hendelse 1 og 2. Og ganske riktig: Den statistiske sammenheng forsvinner fullstendig.

Robusthetstester

Funnene i tabell 1 taler litteraturens dominerende tese om nettverkavståelse midt imot. I den grad dette kommer overraskende, er det forstandig å kjøre kontrollanalyser for å sannsynliggjøre at resultatene ikke er påvirket av tilfeldigheter, skjevhet eller særtilfeller. Tabell 2 tester for tre mulige innvendinger. For det første kan det tenkes at dataene ikke reflekterer Kinas atferd i grensetvister som sådan, men det maoistiske Kinas aggressive utenrikspolitikk i en unik historisk periode. Panel (1) og (2) anvender derfor den samme regresjonsmodellen på hver sin del av dataene. Det første utsnittet omfatter «den første administrasjon», regnet fra begynnelsen av datalinjen, under Mao, og ut 1978, da Deng Xiaoping konsoliderte sin makt i statsapparatet.²¹ Det andre utsnittet inkluderer januar 1979 og videre – de første 26 årene i «the open door era» i Kinas moderne historie (Lampton, 2014, s. 110).

Videre kan det tenkes at resultatene i tabell 1 plukker opp effekter som ikke gjenspeiler nettverkssignalisering, men noe annet. Det er ikke umulig at identifiseringen av sekvenser er for løs, og at modellen egentlig kun fanger opp at enkelte perioder var mer krisefylt enn andre i Kinas konfliktnettverk. Panel (3) i tabell 2 kjører derfor en placebo-test: Hva skjer om vi reverserer modellen slik at forrige måneds «militarisering av grensetvist» predikerer neste måneds «dyadeeksterne trussel»²² Om dette forholdet var statistisk signifikant, ville modellen om nettverkssignalisering hatt et forklaringsproblem fordi «respons» umulig kan påvirke «signal».

Panel (4) tester en siste mulig innvending: Det er ikke sikkert at *aggressive* taktikkskifter utelukker også *fredelige* taktikkskifter innenfor en og samme måned. Tvert imot kan det være nødvendig å bruke militærmakt som et ledd i en forhandlingsstrategi (Huth, 1996, s. 55). Og hvis både aggressive og forsonende taktikkskifter oppstår i tiden etter en ekstern trussel, kan deler av Huths nettverksteori fremdeles være relevant. Jeg tester dette ved å anvende en ny responsvariabel – *fredelige skift* – basert på Taylor Fravels (2008, s. 55) oversikt over tilfeller hvor Kina aktivt søkte seg til forhandlingsbordet i grensetvister.²³

²¹ Her følger jeg historiker David Lampton (2014, s. 17), som avgrenser den postmaoistiske periodens begynnelse i administrasjonen av Kina til kommunistpartiets «tredje plenum» i desember 1978, men eksakt måned påvirker ikke resultatene nevneverdig.

²² Merk at denne hypotesen faktisk likner Wiegands (2011b) teoretiske forventning.

²³ Slike skifter skjedde 24 ganger mellom 1954 og 2005 (se appendiksen).

Tabell 2 Robusthets- og placebotester

	<i>Avhengig variabel</i>			
	$\gamma^1 = \text{militariserer en grensetvist}$		$\gamma^2 = \text{mottar trussel}$	$\gamma^3 = \text{initierer forhandlinger}$
	<i>(Pre 1979)</i> (1)	<i>(Post 1978)</i> (2)	<i>(Reversert modell)</i> (3)	<i>(Fredelige skift)</i> (4)
β_1	1,271*** (0,473)	1,324*** (0,472)		-15,561 (856,464)
β_2	1,207** (0,527)	0,215 (0,652)	-16,380 (922,440)	-0,887 (1,033)
β_3	0,342 (0,659)	-0,960 (1,043)		-0,887 (1,033)
Konstantledd	-2,188*** (0,220)	-2,335*** (0,229)	-2,186*** (0,138)	-3,005*** (0,218)
Formål:	Robusthetstest	Robusthetstest	Placebotest	Alternativ tolkning
n	300	324	624	624

Merk: *p < 0,1; **p < 0,05; ***p < 0,01. † Tabellen viser logitkoeffisienter.

Resultatene i tabell 2 gir sterk støtte til robustheten av funnene i tabell 1 og sannsynliggjør i tillegg modellens målevaliditet. Vi ser i panel (1) og (2) at resultatene er mer eller mindre uendret før og etter årsskiftet 1978–1979, hvilket utelukker måleskjevheter på den ene eller andre siden av Xiaopings maktovertakelse. Deretter viser panel (3) at en reversert kausalitet ikke finner statistisk støtte: En militarisert grensetvist forrige måned påvirker ikke sjansen for en ekstern trussel den følgende måneden. Den høye standardfeilen vitner dessuten om at en slik hendelsessekvens er ytterst sjelden, hvilket heller ikke kommer overraskende i lys av modellen. Til sist, dog med et lavt antall tilgjengelige tilfeller, finner modellen i panel (4) ingen sammenheng mellom dyadeeksterne trusler og etterfølgende forhandlingsforsøk.

Implikasjoner og begrensninger

Kinas territorialkrav er i skrivende stund de grensetvistene som IR-forskere er mest bekymret over (Quek & Johnston, 2018; Christensen, 1999; Mearsheimer, 2014, s. 352–365). Da er det desto viktigere å forstå *når* og *hvorfor* Kina har for vane å trappe opp aggresjonsnivået i denne typen konflikter. Regresjonsmodeller alene kan ikke avgjøre om nettverkssignalisering er en utbredt årsakssammenheng, ei heller innenfor perioden 1954–2005. For et slikt spørsmål er analyseopplegget for detaljfattig, og den kausale identifikasjonen er for svak. Historiske casestudier må til for å utdype beslutningsprosessene som har vært i spill, og for å aggregere kausaleffekter – i den grad de lar seg finne – trenge naturlige eksperimenter med eksogen variasjon. Ingen av delene tilbys i hypotesetesten ovenfor.

Det testen imidlertid viser, er at en utbredt tese i litteraturen – den om nettverk-avståelse i grensetvister – har svakt empirisk belegg i studiet av det moderne Kinas atferd i internasjonal politikk. Dette til tross for at Kina, med sine mange samtidige tvister, er en «most likely case» for teorien. Videre viser analysen at tesens rake motsetning, nemlig min modell om nettverksignalisering, finner robust støtte. Dermed styrkes inntrykket av at Huths tese har feilberegnet eskaleringsdynamikker i grensetvister.

Mer omfattende testopplegg som undersøker andre nettverk enn Kinas, vil være nødvendig for å avgjøre funnenes generaliserbarhet. Det er også verdt å merke seg at dataene som her er anvendt, fremdeles er delvis begrenset av dyadeformatet, på den måten at *ulike territoriale enheter* kodes under ett så lenge partene er de samme. Siden ulike territorier kan spille ulike taktiske og strategiske roller – som eksemplet fra Perejil vitner om – vil nøyere differensiering, for eksempel ved bruk av geografiske informasjonssystemer (GIS), tilrettelegge for mer finmasket datasortering (Branch, 2016). Sist, men ikke minst bør fremtidige kvantitative studier finne mer sensitive måter å kode konsepter som «trussel» på, og nettopp her ligger den viktigste begrensningen ved min hypotesetest. MID-paradigmet fanger kanskje opp den tilsynelatende alvorlighetsgraden av en militær manøver, men det lar oss ikke veie hendelsenes alvorlighet sett fra mottakerens øyne.

Konklusjon

Jeg spurte innledningsvis når og hvorfor stater velger å bruke militærmakt i grensetvister. Artikkelen har ledet frem til to svar. For det første kan timingen av taktikk-skifter være knyttet til hendelser *utenfor* grensetvisten. Den kvantitative litteraturens utvidelse av det dyadiske analysenivået, tidlig eksemplifisert ved Paul Huths nettverksmodell, er i så måte betimelig. For det andre har jeg imidlertid argumentert for at modellen bør snus på hodet: Taktikkskifter i grensetvister må forventes å være aggressive, ikke forsonende, når stater føler seg truet. Årsaken er at stater da har et akutt behov for å kommunisere kampvilje på tvers av et bredere publikum, i dette tilfellet *nettverket* av konfliktdyader.

Modellen om nettverksignalisering finner klar empirisk støtte i denne studien, men større og mer datarike tester må overta stafettpinnen herfra. Kina i perioden mellom 1954 og 2005 er ikke nødvendigvis et representativt studieobjekt, verken som aktør i grensetvister eller som midtpunkt i et disputtnettverk. Dessuten har jeg argumentert for at datasettene som dominerer det territoriale forskningsprogrammet, og som også denne artikkelen har anvendt, hopper bukk over noen helt sentrale knuter. Den viktigste blant disse er begrepet «trussel»: Hvilke parametre kan hjelpe oss med å avgjøre om hendelse 1 ble oppfattet som alvorlig av partene i en dyade? Og hvilke spor til årsakssammenheng bør vi deretter forvente å se i hendelse 2? Fremtidig forskning på signaleffekter i grensetvister vil trenge bedre svar på disse spørsmålene enn dem jeg her har forutsatt.

Desto viktigere blir det imidlertid å holde øye med *dynamikk* og *sekvens*, og i så måte har denne artikkelens metodiske grep gitt oppmuntrende resultater. Ved å bygge hypotesen deduktivt fra helhetlig teori, skifte ut egenskapsvariabler med hendelsesdynamikker og modellere temporal sekvens finner vi at den empiriske gjennomgangen peker i en ny retning.

Om forfatteren

Jakob Schram er MPhil-kandidat ved Department of Politics and International Relations og Balliol College ved University of Oxford. Han holder en bachelorgrad i Internasjonale studier fra Universitetet i Oslo.

Om artikkelen

En stor takk til IPs redaktører og til komiteen som tildelte denne artikkelen Ordningprisen 2019. Takk også til Janne Haaland Matlary, som veiledet arbeidet da det enda var en bacheloroppgave, og til Scott Singer, kollega og venn, for innsiktsfulle kommentarer.

Referanser

- Achen, C. H. (2002). Toward a new political methodology: Microfoundations and ART. *Annual Review of Political Science*, 5(1), 423–450.
- Angrist, J. D. & Pischke, J. S. (2009). *Mostly harmless econometrics: An empiricist's companion*. Princeton, NJ: Princeton University Press.
- Bell, S. R. (2017). Power, territory, and interstate conflict. *Conflict Management and Peace Science*, 34(2), 160–175.
- Branch, J. (2016). Geographic information systems (GIS) in international relations. *International Organization*, 70(4), 845–869.
- Calvert, P. (2004). *Border and territorial disputes of the world* (4. utg.). London, England: John Harper.
- Choi, J. & Eun, Y. S. (2018). What does international relations theory tell us about territorial disputes and their resolution? *International Politics*, 55(2), 141–159.
- Chiozza, G. & Choi, A. (2003). Guess who did what: Political leaders and the management of territorial disputes, 1950–1990. *Journal of Conflict Resolution*, 47(3), 251–278.
- Christensen, T. J. (1999). China, the U.S.-Japan alliance, and the security dilemma in East Asia. *International Security*, 23(4), 49–80.
- Central Intelligence Agency (CIA). (2019). Factbook. Hentet 26. mars 2020 fra <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/>
- Clare, J. & Danilovic, V. (2012). Reputation for resolve, interests, and conflict. *Conflict Management and Peace Science*, 29(1), 3–27.
- Clay, K. C. & Owsiak, A. P. (2016). The diffusion of international border agreements. *The Journal of Politics*, 78(2), 427–442.
- Crescenzi, M. J. C. (2003). Reputation and interstate conflict. *American Journal of Political Science*, 51(2), 382–396.
- Deutch, K. W. (1954). *Political community at the international level: Problems of definition and measurement*. Garden City, NY: Doubleday.
- Diehl, P. F. (1985). Contiguity and military escalation in major power rivalries, 1816–1980. *The Journal of Politics*, 47(4), 1203–1211.
- Dorussen, H. & Gartzke, E. A. & Westwinter, O. (2016). Networked international politics: Complex interdependence and the diffusion of conflict and peace. *Journal of Peace Research*, 53(3), 283–291.

- Eckstein, H. (1975). Case studies and theory in political science. I F Greenstein & N. Polsby (Red.), *Handbook of political science*, vol. 7 (s. 79–138). Reading, MA: Addison-Wesley.
- Elster, J. (2007). *Explaining social behavior: More nuts and bolts for the social sciences*. Cambridge, England: Cambridge University Press.
- Fearon, J. D. (1994). Signaling versus the balance of power and interests: An empirical test of a crisis bargaining model. *Journal of Conflict Resolution*, 38(2), 236–269.
- Fearon, J. D. (1995). Rationalist explanations for war. *International Organization*, 49(3), 379–414.
- Fravel, M. T. (2008). *Strong borders, secure nation: Cooperation and conflict in China's territorial disputes* [Kindle]. Princeton, NJ: Princeton University Press.
- Freedman, L. (2013). *Strategy: A history*. Oxford, England: Oxford University Press.
- Galtung, J. (1972). Divided nations as a process: One state, two states, and in-between: The case of Korea. *Journal of Peace Research*, 9(4), 345–360.
- Gibler, D. (2007). Bordering on peace: Democracy, territorial issues, and conflict. *International Studies Quarterly*, 51(3), 509–532.
- Gillespie, R. (2010). European Union responses to conflict in the western Mediterranean. *The Journal of North African Studies*, 15(1), 85–103.
- Gleditsch, N. P. & Singer, J. D. (1975). Distance and international war, 1816–1965. I M. R. Khan (Red.), *Proceedings of the International Peace Research Association fifth general conference* (s. 481–506). Oslo: International Peace Research Association.
- Gleditsch, K. S. & Metternich, N. W. & Ruggeri, A. (2014). Data and progress in peace and conflict research. *Journal of Peace Research*, 51(2), 301–314.
- Gochman, C. S. & Maoz, Z. (1984). Militarized interstate disputes, 1816–1976. *Journal of Conflict Resolution*, 28(4), 585–616.
- Goertz, G. & Diehl, P. & Alexandru, F. (2016). *The Puzzle of peace: The evolution of peace in the international system* [Kindle]. Oxford, England: Oxford University Press.
- Gold, P. (2010). Parsley Island and the intervention of the United States. *Journal of Transatlantic Studies*, 8(2), 83–104.
- Greenstein, F. & Polsby, N. (1975). *Handbook of political science*, vol. 7. Reading, MA: Addison-Wesley.
- Hamilos, P. (2002, 2. juli). Behind the parsley farse. *The Guardian*.
- Holsti, K. (1991). *Peace and war: Armed conflicts and international order, 1648–1989*. Cambridge, England: Cambridge University Press.
- Hensel, P. (1999). Charting a course to conflict: Territorial issues and interstate conflict, 1816–1992. I P. Diehl (Red.), *The road map to war* (s. 115–146). Nashville, TN: Vanderbilt University Press.
- Hensel, P. R. & Mitchell, S. M. (2005). Issue indivisibility and territorial claims. *GeoJournal*, 64(4), 275–285.
- Huth, P. (1996). *Standing your ground: Territorial disputes and international conflict*. Ann Arbor, MI: University of Michigan Press.
- Huth, P. & Russett, B. (1984). What makes deterrence work? Cases from 1900 to 1980. *World Politics*, 36(4), 496–526.
- Huth, P. K. & Allee, T. L. (2002). *The democratic peace and territorial conflict in the twentieth century* [Kindle]. Cambridge, England: Cambridge University Press.
- Jensen, E. (2012). *Western Sahara: Anatomy of a stalemate?* (2. utg.) Boulder, CO: Lynne Rienner Publishers.
- Jervis, R. (1970). *The logic of images in international relations*. Princeton, NJ: Princeton University Press.
- Jones, B. T. & Metzger, S. K. (2018). Evaluating conflict dynamics: A novel empirical approach to stage conceptions. *Journal of Conflict Resolution*, 62(4), 819–847.
- Jones, D. M. & Bremer, S. A. & Singer, J. D. (1996). Militarized interstate disputes, 1816–1992: Rationale, coding rules, and empirical patterns. *Conflict Management and Peace Science*, 15(1).
- Keohane, R. O. (1998). Beyond dichotomy: Conversations between international relations and feminist theory. *International Studies Quarterly*, 42(1), 193–197.
- Kertzer, J. D. (2016) *Resolve in international politics*. Princeton, NJ: Princeton University Press.
- Kocs, S. A. (1995). Territorial disputes and interstate war, 1945–1987. *The Journal of Politics*, 57(1), 159–175.
- Lampton, D. M. (2014). *Following the leader: Ruling China, from Deng Xiaoping to Xi Jinping*. Berkeley, CA: University of California Press.
- Lieberman, E. (1995) What makes deterrence work? Lessons from the Egyptian-Israeli enduring rivalry. *Security Studies*, 4(4), 851–910.
- Long, J. S. (1997). *Regression models for categorical and limited dependent variables*. Thousand Oaks; London: Sage.

- Maoz, Z. (2008). Dyadic MID Dataset (version 2.0). Hentet 4. april 2018 fra <https://doi.org/10.7910/DVN/EN67CI>.
- Maoz, Z. (2012) How network analysis can inform the study of international relations. *Conflict Management and Peace Science*, 29(3), 247–256.
- Mead, L. M. (2010). Scholasticism in political science. *Perspectives on Politics*, 8(2), 453–464.
- Mearsheimer, J. J. (2014). *The tragedy of great power politics* (rev. utg.). New York: W. W. Norton & Company.
- Mearsheimer, J. J. & Walt, S. M. (2013). Leaving theory behind: Why simplistic hypothesis testing is bad for International Relations. *European Journal for International Relations*, 19(3), 427–457.
- Mercer, J. (1996). *Reputation and international politics*. Ithaca, NY: Cornell University Press.
- Metzger, S. K. (2017). The chicken or the egg? A coevolutionary approach to disputed issues and militarized conflict. *International Interactions*, 43(5), 771–796.
- Melin, M. M. & Grigorescu, A. (2014). Connecting the dots: Dispute resolution and escalation in a world of entangled territorial claims. *The Journal of Conflict Resolution*, 58(6), 1085–1109.
- Nalebuff, B. (1991). Rational deterrence in an imperfect world. *World Politics*, 43(3), 313–335.
- Palmer, G., D’Orazio, V., Kenwich, M. & Lane, M. (Red.) (2015). The MID4 data set: Procedures, coding rules, and description. *Conflict Management and Peace Science*, 21(2), 133–154.
- Pinos, J. C. (2014). The Spanish-Moroccan relationship: Combining *bonne entente* with territorial disputes. I K. Stokłosa & G. Besier (Red.), *European border regions in comparison: Overcoming nationalistic aspects or re-nationalization?* (s. 98–114). New York: Routledge Press.
- Powell, E. J. & Wiegand, K. E. (2010). Legal systems and peaceful attempts to resolve territorial disputes. *Conflict Management and Peace Science*, 27(2), 129–151.
- Press, D. G. (2005). *Calculating credibility: How leaders assess military threats*. Ithaca, NY: Cornell University Press.
- Quek, K. & Johnston, A. I. (2018). Can China back down? Crisis de-escalation in the shadow of popular opposition. *International Security*, 42(3), 7–36.
- Schelling, T. C. (1960). *The strategy of conflict*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Schelling, T. C. (1966). *Arms and influence*. New Haven, CT: Yale University Press.
- Schrodt, P. A. (2006). Beyond the linear frequentist orthodoxy. *Political Analysis*, 14(3), 335–339.
- Schultz, K. A. (2015). Borders, conflict, and trade. *Annual Review of Political Science*, 18(1), 125–145.
- Schultz, K. A. (2017) Mapping interstate territorial conflict: A new data set and applications. *Journal of Conflict Resolution*, 61(7), 1565–1590.
- Senese, P. D. & Vasquez, J. A. (2003). A unified explanation of territorial conflict: Testing the impact of sampling bias, 1919–1992. *International Studies Quarterly*, 47(2), 275–298.
- Senese, P. D. & Vasquez, J. A. (2008). *The steps to war: An empirical study*. Princeton, NJ: Princeton University Press.
- Simmons, B. A. (2005). Rules over real estate: Trade, territorial conflict, and international borders as Institution. *Journal of Conflict Resolution*, 49(6), 823–848.
- Sorens, J. (2011). Mineral production, territory, and ethnic rebellion: The role of rebel constituencies. *Journal of Peace Research*, 48(5), 571–585.
- Starr, H. & Thomas, G. (2002). The «nature» of contiguous borders: Ease of interaction, salience, and the analysis of crisis. *International Interactions*, 28(3), 213–235.
- Stinchcombe, A. L. (1968). *Constructing social theories*. New York: Harcourt, Brace, and World.
- Strassler, R. B. (Red.). (1996). *The landmark Thucydides: A comprehensive guide to the Peloponnesian War*. New York: The Free Press.
- Thukydid (1985). *The Peloponnesian War* (L. C. Thurow, overs.). Harmondsworth, England: Penguin.
- Toft, M. D. (2014). Territory and war, *Journal of Peace Research*, 51(2), 185–198.
- Treisman, D. (2004). Rational Appeasement. *International Organization*, 58(2), 345–373.
- Vasconcelos, A. (2002, 02. juli). Perejil/Leila: Lessons for Europe. Why have all failed? *Real Instituto Elcano de Estudios Internacionales y Estratégicos*.
- Vasquez, J. A. (1995). Why do neighbors fight? Proximity, interaction, or territoriality. *Journal of Peace Research*, 32(3), 277–293.
- Walter, B. F. (2003). Explaining the intractability of territorial conflict. *International Studies Review*, 5(4), 137–153.
- Walter, B. F. (2006). Building reputation: Why governments fight some separatists but not others. *American Journal of Political Science*, 50(2), 313–330.
- Wagner, R. H. (1992). Rationality and misperception in deterrence theory. *Journal of Theoretical Politics*, 4(2), 115–141.

- Wiegand, K. E. (2011a). *Enduring territorial disputes: Strategies of bargaining, coercive diplomacy, and settlement*. Athens, GA: Georgia University Press.
- Wiegand, K. E. (2011b). Militarized territorial disputes: States' attempts to transfer reputation for resolve. *Journal of Peace Research*, 48(1), 101–113.
- Wright, T. M. & Diehl, P. F. (2016). Unpacking territorial disputes: Domestic political influences and war. *Journal of Conflict Resolution*, 60(4), 645–669.
- Yee, A. (2017). Maritime territorial disputes in East Asia: A comparative analysis of the South China Sea and the East China Sea. *Journal of Current Chinese Affairs*, 40(2), 165–193.

Abstract in English

From Peace to Fury: Reframing Tactical Shifts in Territorial Disputes

When and why do states violently contend their territorial claims? I argue that the quantitative literature in IR stands ill-prepared to solve this puzzle due to an endemic appetite for static variables. Territorial disputes escalate because states' tactics shift; to grasp the dynamic sequences spurring those shifts is therefore critical. Paul K. Huth's network approach provides a powerful starting point, and I interrogate his hypothesis that threatened states acquiesce in disputes. The inference is both theoretically misplaced and empirically dubious, I find. Yet by injecting the Schellingian logic of 'commitment-signalling', drawing on Barbara Walter's theory of civil wars, I recast Huth's model: tactical shifts are aggressive, not conciliatory, when states perceive outside threats. I test this antithesis using a sequence-sensitive logistic regression model, employing China's territorial-dispute history between 1954 and 2005 as a crucial-case experiment. Strong evidence favours this paper's argument. That has implications for further research. My Network-Signalling model has promise and should be tested more extensively.

Keywords: territorial disputes · network theory · costly signals · Paul Huth

Appendiks

Jakob Schram (2020), «Nettverk-signalisering», Tidsskriftet Internasjonal Politikk

(I) Modell og dataseleksjon

1.1 Statistisk modell

Grunnmodellen bak tabell 1 er:

$$Y_i(\text{MilitarisererGrensetvist})^t = \alpha + \beta 1(\text{EksternTrussel})^{\rho \cdot t_i - 1 | t < t_i} + \beta 2(\text{EksternTrussel})^{\rho \cdot t_i - 2 | t < t_i - 1} + \beta 3(\text{EksternTrussel})^{\rho \cdot t_i - 3 | t < t_i - 2} + \varepsilon_i$$

hvor Y er modellens avhengige variabel; hvor α representerer et konstantledd; hvor β denoterer en uavhengig variabel; hvor t_i denoterer måneden (f.eks. 199712 = desember 1997) som en observasjon fant sted i ; hvor $t < t_i$ denoterer at hendelsen $Y_i = 1$ finner sted *etter* hendelsen $\beta 1 = 1$ (f.eks. hhv. 199712-20 og 199712-04); og hvor ε denoterer det stokastiske restledd.

1.2 Datasett

Datasett for replikasjon finnes i .csv-format («MID_data_adjusted.csv»), og kommandoer nødvendige for replikasjon finnes i R-script-format («Replikasjon_JSchram_2020.R»). Datasettet er en direkteoverføring fra to overlappende datasett. Disse er:

- Zeev Maoz (2015): *Dyadic Militarized Interstate Disputes Dataset Version 2.0* (DYDMID2.0). Nedlastet april 2018 via <http://vanity.dss.ucdavis.edu/~maoz/dyadmhtml>*

Maozs datasett er basert på Correlates of War (COW), nærmere bestemt Militarized Interstate Disputes (MID 2.0), men hvor Maoz har respesifisert hver observasjon slik at dyadene er «rettet» (*Challenger-Target*) snarere enn aggregerte dyader. Dette var nødvendig for å fastslå hvilken aktør som initierte hvilken handling. MID 2.0 strekker seg ut 2001. Det følger den samme kodepraksis som COW for øvrig. For å sikre at Maozs versjon av settet ikke avviker på noen måte fra COW hva angår enkelthendelser («MID events»), kryssjekket jeg hver hendelse med det mest oppdaterte COW-MID-datasettet:

- Palmer, G., D’Orazio, V., Kenwich, M. & Lane, M. (2015): *The Correlates of War Project’s Militarized Interstate Dispute Data (MID 4.01)*, specifically the sub-set «MIDB_4.01». Nedlastet mars 2018 via <http://www.correlatesofwar.org/data-sets/MIDs>*

*Siden 2018 har både Maoz og COW flyttet datasettene sine til Dataverse. Maozs kan lastes ned her: <https://dataverse.harvard.edu/dataset.xhtml?persistentId=doi:10.7910/DVN/EN67CI> (Lest 24.04.20). COW kan lastes ned via <https://dataverse.harvard.edu/dataverse/cow> (Lest 24.04.20).

1.3 Rasjonal bak dataseleksjon

Jeg valgte å basere analysen i MID-dataene av tre grunner. For det første er det et dominerende datasett i freds- og konfliktforskningen generelt og i det territoriale forskningsprogrammet spesielt (Toft, 2014). For det andre lyktes det meg ikke å finne et datasett som *bedre* tillot en operasjonalisering av «trussel» og «eskalering». Her utforsket jeg *International Crisis Behaviour (ICB) Project*, men fant at det inkluderte kun et begrenset utvalg av de relevante grensetvistene og tilknyttede hendelser. For det tredje har MID-dataene tre svært lukrative variabler i mitt øyemed: *revtyp*, *hostlev* og *hihost*. Den første av dem koder *saken* som hver hendelse dreier seg om (for eksempel en grensetvist), de andre to lot meg isolere den *styrken* i intensitet som hver hendelse nådde. Det var på bakgrunn av disse variablene jeg kunne ekskludere mindre alvorlige hendelser fra operasjonaliseringen av «trussel» og «eskalering».

(2) Indikatorer og målevaliditet

2.1 Rasjonal

Fordi MID-dataene ikke hadde en ferdigkodet variabel for ekstradyadiske hendelser, kodet jeg selv disse ved hjelp av `ifelse()`-operasjoner. Det samme ble gjort for å kontrollere for intramåned-sekvens (det vil si distingvere trusler som inntraff *før* en eventuell MID innad i en måned). Kodepraksisen er utdypet i kodeseksjonen (3). Å opprette et eget `.csv`-sett gjorde det også mulig å kryssjekke Maozs og Palmers sett.

Min beslutning om å operasjonalisere «utfordring» og «eskalering» som MID-er er ikke uten presedens (f.eks. Wiegand, 2011b). Strategien har høy (om enn ikke ideell) validitet. Definisjonen av en MID, anvendt i data-settenes koding, er som følger:

Militarized interstate disputes are united historical cases of conflict in which the threat, display or use of military force short of war by one member state is explicitly directed towards the government, official representatives, official forces, property, or territory of another state. Disputes are composed of incidents that range in intensity from threats to use force to actual combat short of war. (Jones, Bremer & Singer, 1996, s. 163)

2.3 Begrensninger

Et problematisk aspekt ved operasjonaliseringen er mangelen på enhetsspesifikk presisjon. Kategoriseringen av intensitet er relativ på tvers av hendelser, men ikke på tvers av aktører. For eksempel, i hvilken grad Kina kontra andre stater (for eksempel Japan) oppfatter en MID med styrke 4 initiert av Vietnam, er ubesvart. Ideelt ville slike misforhold være inkorporert som kontrollvariabler.

Imidlertid, ettersom maktbruk i grensetvister er såpass saksbestemt heller enn aktørbestemt, konkluderte jeg med at proxymål (for eksempel relativ militærmakt) ville gi falsk sikkerhet. Et godt eksempel her er Senkaku/Diaoyu-øyene: Japan scorer lavere enn mange av Kinas andre naboer (for eksempel India) på militærmaktindikatorer, men øyenes eksplosivitet samt det historiske og geostrategiske bildet denne eksplosiviteten tegnes i, gjør Japan til en vel så truende «trusselsender» som India.

Når det er sagt: I fremtidig forskning mener jeg det behøves en teoretisk og empirisk fundert skalering av trusselverdien av hver maktbrukepisode. Det har imidlertid ligget utenfor denne artikkelens rekkevidde å forsøke en slik implementering. I denne omgang mener jeg at begrensningen ligger i målevaliditet hva angår den spesifikke kausalmekanismen jeg foreslår (at *følelsen av å være truet* motiverer dyadeekstern eskalering), snarere enn i det bredere hovedfunnet om at Kina eskalerer grensetvister etter å ha blitt utfordret i andre dyader rett før. Sistnevnte funn støttes av analysen med svært høy validitet og reliabilitet.

(3) Kodepraksis

Her følger en detaljert oversikt over hvordan hver kolonne er hardkodet i `.csv`-filen.

- (1) Avhengig variabel, tabell 1–2: Kina militariserer en grensetvist: `InitMID`
 - (a) Variabelen er dikotom, 1=JA, 0=NEI. JA er kodet hver måned der Kina initierer minst én MID (se definisjon over) i en territoriell disputt (i Maoz: `RevType1 / RevType2=1`). I tilfeller der det var uklart om en gitt MID faktisk handlet om den gitte grensetvisten, kontrollerte jeg dette ved å konsultere Maozs «`coding_event_manual`».
 - *n* JA: 73.
 - (b) Jeg slettet imidlertid alle tilfeller av MID med en verdi under 3 på variabelen `HostLev` (som strekker seg fra 1 til 5). Dette betyr at hendelser der aggresjonen ikke nådde kriteriet «display of force», er ekskludert fra datasettet (1=«No militarized action»; 2=«Threat to use force»). Dette var for å forsikre at en betydelig grad av eskalering faktisk fant sted, samt for å unngå at mindre hendelser som likner mer på ulykker enn militære manøvre, snek seg inn i kategorien «eskalering».
 - (c) Til slutt kontrollerte jeg for sekvens innad i måneder ved å opprette en dummyvariabel for hvorvidt trussel oppsto før eskalering (1=trussel før, 0=trussel etter). Variabelen ble kodet på

bakgrunn av datoen som Maozs datasett markerer som første observasjonsdag for en gitt hendelse. Der dato manglet, konsulterte jeg Fravels (2008) register over militære hendelser, som også viser dato. I regresjonsanalysen (både for tabell 1 og tabell 2) ble deretter kun hendelser med positiv verdi på sekvensdummyen kodet som `InitThreat=1 & InitMID=1` (se under).

- (2) Avhengig variabel, tabell 2: «Initierer forhandlinger» (`Init_Negot`)
- (a) Variabelen er dikotom, 1=JA, 0=NEI. JA er kodet hver måned der Kina entrer minst én forhandlingsprosess som direkte omhandler en av Kinas grensetvister. Kodingen følger Fravels (2008, s. 55) oversikt og koder hvert eneste tilfelle. Kun startdato er kodet, i tråd med rasjonalen bak resten av analysen om taktikkskifter.
 - *n* JA: 24.
- (3) Uavhengig variabel, tabell 1–2: «Ekstern trussel tidligere samme måned» (`InitThreat`).
- (a) Variabelen er dikotom, 1=JA, 0=NEI. JA er kodet for hver måned der en MID ble initiert med Kina som mottaker med samme kriterie/kodeprosedyre som `InitMID`.
 - (b) Kontrollert for intramåned-sekvens ved bruk av dummydesignet beskrevet over, slik at `InitThreat=1 & InitMID=1` entret datasettet som `InitThreat=1 & InitMID=0` dersom første observerte dato for `InitMID` kom før første observerte dato for `InitMID` innad i samme kalendermåned.
 - *n* JA: 58.
- (4) Uavhengig variabel, tabell 1–2: «Ekstern trussel forrige måned» (`InitThreatLag`).
- (a) Identisk kodeprosedyre som `InitMID`, kun forflyttet én kalendermåned bakover («lagged»).
- (5) Uavhengig variabel, tabell 1–2: «Ekstern trussel to måneder før» (`Control_ThreatLag`).
- (a) Identisk kodeprosedyre som `InitMID`, kun forflyttet to kalendermåned bakover («lagged»).

Referanser

- Fravel, M. T. (2008). *Strong Borders, Secure Nation: Cooperation and Conflict in China's Territorial Disputes*. [Kindle]. Princeton, NJ: Princeton University Press.
- Jones, D. M., Bremer, S. A., Singer, J. D. (1996). Militarized Interstate Disputes, 1816–1992: Rationale, Coding Rules, and Empirical Patterns. *Conflict Management and Peace Science*, 15(2).
- Maoz, Z. (2008). Dyadic MID Dataset (version 2.0). <https://dataverse.harvard.edu/dataset.xhtml?persistentId=doi:10.7910/DVN/EN67CI>.
- Palmer, G., D'Orazio, V., Kenwick, M., Lane, M. (2015). The MID4 Data Set: Procedures, Coding Rules, and Description. *Conflict Management and Peace Science*, 32, 222–242.
- Wiegand, K. E. (2011b). Militarized territorial disputes: States' attempts to transfer reputation for resolve. *Journal of Peace Research*, 48(1), 101–113.